

[Aksel Møller.]

med tal søgte at belyse dem i de forskellige kombinationer, som der måtte kunne blive tale om, først og fremmest finde ud af: Hvor stort skulle — under forskellige forudsætninger — det beløb være, som staten måtte tage som indtægtstab for hver portion, man ønskede at neutralisere? Jeg henstiller til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard at støtte min opfordring til statsministeren, således at talmaterialet kan blive fremskaffet til belysning af denne plan.

Inden man går hen og forkaster denne politik, må man dog overveje, hvilke andre muligheder der er. Det er let for det høje ting at lukke ørerne for den fremgangsmåde, jeg her har bragt i forslag, men det betyder jo ikke, at selve problemet er løst. Der venter tinget et forår, hvor det vil komme til at tage stilling til problemer, som da melder sig med fuld kraft. De høje priser, vi lever under i disse måneder, og som lønmodtagerne altså ikke kan få dækning for før til marts eller april, virker forbrugsbegrænsende indtil det øjeblik, da dyrtidsportionerne begynder at blive udbetalt, og når de virker forbrugsbegrænsende, virker de som en styrkelse af landets valutapolitik. Men tilbageslagstendenserne for valutaen kommer naturligvis, når denne forbrugsbegrænsning ophører igennem de nye dyrtidsportioners udbetaling. Jeg gætter så på, at vi til den tid vil stå overfor krav om flere forbrugsbegrænsende skatter, altså krav om en strammere finanspolitik.

Når man indfører en strammere finanspolitik for at begrænse forbruget her i landet, efter at der er givet dyrtidsportioner eller gennem overenskomster er sket en forhøjelse af lønniveauet, tænker man aldrig på, at man derved begrænser forbruget yderligere for dem, der ingen indtægtsstigning har fået. Når retfærdigheden går den vej, har man ikke blik for den store uretfærdighed, man tilføjer andre. Derfor er det og bør det være dette høje tings opgave at prøve at finde andre udveje end den at skulle gøre det samme til foråret, som man har gjort sidste forår, og som man har gjort tidligere. Det vil efter min mening være ulyksaligt, om vi bliver ved på den samme façon. De forhandlinger, der skal finde sted mellem arbejdere og arbejdsgivere, vil, hvis de fører til en forbedret

lønsituation for arbejderne, med automatisk sikkerhed føre til, at arbejderne igen berøves denne forbedring gennem nye forbrugsbegrænsende skatter og afgifter.

Jeg tror, der er al mulig anledning for alle ansvarlige i dette land til at tænke på, om ikke der kunne findes en anden udvej. At søge at belyse en anden udvej må under alle omstændigheder være berettiget nu. Med næsten muhamedansk fatalisme at se hen til, at det hele fortsætter på den gammeldags manér, hjælper ikke. En strammere finanspolitik kan vel begrænse forbruget, men den forhindrer ikke, at pengenes værdi synker, og den fører til, at produktionsomkostningerne stiger. Også derfor burde andre foranstaltninger kunne komme på tale.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard betegner sig som radikal... (*Bertel Dahlgaard*: Det er der andre der gør!). Jeg er fuldstændig klar over, at der er nogle, der betegner det ærede medlem som en radikal mand, og nogle, der betegner ham som en god radikal mand. Hvad han mener om sig selv, skal jeg lade være usagt, men et lille adjektiv er der nok foran ordet radikal, når det ærede medlem tænker på sig selv. Men netop en god radikal skulle være den første til at erkende, at det kunne være værd at drøfte utraditionelle foranstaltninger fremfor at blive ved med den traditionelle årlige falliterklæring: forbrugsbegrænsninger.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: De problemer, som det ærede medlem hr. Aksel Møller nu har berørt, er efter min opfattelse dem, som i den øjeblikkelige situation er mest aktuelle, hvis man overhovedet vil have en løsning.

For mig er det ganske givet, at skatterne driver priserne op og skaber inflation. Jeg sagde det forleden således, at jeg regner med, at når vi udskriver 6 milliarder kr. i skat, udskrives halvdelen, 3 milliarder kr., til dækning af de offentlige udgifter, som skatterne selv har skabt. Vi kan altså ikke løse problemet ved at gå skattevejen, således som man gjorde i 1950—51. Jeg pegede dengang på liberalisering og sagde, at man kunne spare på statens finansiering og på militæret. Man kan også tage andre ting, men man er ganske nødt til at gå